

slag til Forandring i den tidligere Afstemning end det af de ærede 5 Medlemmer stillede.

Hvad det 3die Forslag angaaer, da synes det ogsaa de samme Medlemmer af Udvalget, at det ikke er ganske rigtigt, at Parterne ikke skulle have Raadighed til at kunne vedtage Opmaal, hvis de virkelig ville det. Hvis Parterne sagde: „vi ville have Sagen afgjort saaledes, at der kan leveres Opmaal, det skal være saaledes, da synes det ikke at være en tilstrækkelig begrundet eller nødvendig Indskrænkning i Parternes Ret, at de ikke skulde kunne forenes om, at der skulde leveres Opmaal. Disse samme Medlemmer have troet, at det vilde have været hensigtsmæssigere, hvis man blot havde optaget en Bestemmelse om, at det i Frd. 10de Januar 1698 Cap. 4, § 9, bestemte Opmaal skulde for Fremtiden bortfalde ved Tiendevæderlagets Fastfættelse. Men heller ikke derfor var der Pluralitet i Udvalget, og som Følge deraf maatte det blive, som Loven var vedtagen sidste Gang med Undtagelse af det Ændringsforslag, som her foreligger.

Nyholm: Jeg skal blot tillade mig, med Hensyn til hvad der er yttret om, at Betalingen til Stævningmændene synes temmelig lav, at bede erindret, at det høitærede Thing allerede i en lignende Sag, i Hovertiafsøsningsagen, har bestemt samme Betaling, og jeg har derfor meent, at, hvad der kunde synes passende i hiin Sag, ogsaa kunde være passende i denne Sag, som er af en saa beslægtet Natur med den foregaaende. Med Hensyn til hvad den ærede Ordfører bemærkede i Anledning af § 5 om, at man ikke burde gøre Indskrænkninger i Retten til at vedtage saadanne Opmaal, er det min Overbeviisning, at det ligesom i Loven bør foreskrives, at en saadan Vedtagelse ikke kan finde Sted. Jeg troer, at derved ville Parterne finde sig allerbedst tjente, naar dette Opmaal, der i og for sig er meget skadeligt, aldeles falder bort og bliver forbudet.

M. P. Brumm: Inden Sagen gaar over til Afstemning, maatte jeg dog bede om Tilladelse til at yttre et Par Ord, nemlig med Hensyn til min særegne Stilling i Sagen. Jeg har havt den Ære at være Medlem af Udvalget, men, som Thinget bekendt, har jeg

ikke kunnet deeltage i Forhandlingerne paa Grund af Sygdom, navnlig ikke i Udvalgets Betænkningss Affattelse, og jeg har altsaa heller ikke underskrevet Betænkningen. Da nu Udvalget i sin Betænkning eenstemmigt har tilraadt Lovforslagets Antagelse, og jeg deri er af forskellig Mening, har jeg troet at burde yttre mig. Det forekommer mig, at § 2 har saa mange Betænkneligheder, at der vel kunde være overveiede Grunde til ikke at antage Lovforslaget. Jeg skal ikke opholde det høitærede Thing med at gjentage de Grunde, som allerede ere anførte derimod og, som tildeels findes i Udvalgets Betænkning, . . .

Formanden: Maa ske jeg maatte gøre den ærede Landstingsmand opmærksom paa, at det, der foreligger til Discussion, er de Ændringsforslag, der ere stillede, og at der derefter først vil blive Spørgsmaal om Lovforslaget i det Hele, dets Antagelse eller Ikke-Antagelse.

M. P. Brumm: Jeg beder om Forbedelse; jeg troede, det var hele Loven, der forelaa.

Orsted: Hvad de stillede nye Ændringsforslag angaaer, saa maa jeg i det Væsentlige henholde mig til den ærede Ordfører, og jeg skal blot med Hensyn til det tredie af disse Forslag, nemlig Opmaalets Afskaffelse, gøre den Bemærkning, at det Forbud, som nu er imod at betinge Opmaal, kommer da i en saadan Modsetning til, hvad der hidtil har været Regel, at det letteligt kan give nogen Forvirring, og det, at Opmaal ikke kan betinges for Fremtiden, kunde komme til at gøre en Forandring i, hvad vedkommende Parter, der være uvidende om denne nye Lovbestemmelse, havde forenet sig om. Jeg maa herved bemærke, at der ikke blot gives Tiendeforeninger, som skulle stadfæstes af vedkommende Regeringsautoritet, men at der ogsaa gives saadanne Tiendeforeninger, som ere fuldkommen gyldige, uden at være stadfæstede, navnlig naar Tiendeieren er en Privatmand — naar det ikke er et Embede eller en Stiftelse, der eier Tienden, — hvilket navnlig gjælder om en Mængde Kongetiender; thi, saasnart det er en Kirketiende, behøves der Befrættelse derpaa, da det ikke blot er i Kirkeierens, men ogsaa i Kir-